

[Mimi Jakobsen]

løn og derudad. Det er det, jeg ikke tror på. Jeg tror, at det for nogle af de såkaldt 300.000 ledige – med såkaldt mener jeg selvfølgelig, at vi kender alle gennemsnitstallene – jeg tror, at det for nogle af dem vil være en fordel, at vi fremrykker offentlige investeringer, at vi bruger noget råderum til at sætte nogle ting i gang, og det støtter CD.

Vi har sat spørgsmålstejn ved, om det er fornuftigt at fyre offentligt ansatte. Det mener vi faktisk ikke. Vi støtter uddannelse, vi støtter selvfølgelig vores eget forslag vedrørende vedligeholdelse og forbedring, hvor vi nu til vores store glæde har hørt rygter om, at regeringen og også andre ser med velvilje på det. Det har kun taget 19 år, skulle jeg hilse og sige. Det gælder om at forberede sine initiativer i god tid herinde, men det er vi meget taknemmelige for.

Alt det dér er fint, det skal også nok hjælpe noget alt sammen. Men imod den udvikling arbejder der to, tre, fire andre udviklinger, som gør, at CD her i sommer har fremlagt nogle tanker om, hvad vi kan gøre for de mennesker, som ikke bliver hverken bestilt eller afhentet, dem, der står bagest i køen. Skal vi leve op til vore egne ord om, at det er en menneskelig katastrofe at være arbejdsløs, skal vi tage de ord alvorligt, må vi sige: O.k., indtil vi engang, måske i det næste årtusinde, kan få noget, der ligner fuld beskæftigelse – hvis det overhovedet kommer – må vi gøre livet mere tåleligt for de mennesker, give dem en adgang eller mulighed for at få en vis tilknytning til arbejdsmarkedet. Det er jo ikke kun et spørgsmål om penge.

Derfor har vi foreslået, at man tilbyder ledige – uanset hvilket system de nu er i, folk der ikke kan udnytte deres erhvervssevne på en eller anden måde – en mulighed for at bevare deres ydelse, men samtidig gå ud og tjene noget selv. Der er ingen, der skal formidle job til dem, de skal selv ud og finde dem. Vi vil give dem et råderum i stedet for at sige til dem, som man gør i dag, at hvis du er ledig, så har du – et eller andet grimt udtryk – også at blive ved med at være det. De må ikke røre sig, de må ikke tage småjob, de må ikke gå i gang med noget, for så falder hammeren, så kommer vi efter dem, og så er det ud af systemet eller afkortning i dagpengene. Kunne man ikke prøve?

Jeg ved godt, at det for nogle ledige vil betyde, at de får mere til rådighed end én på

lavtlønsområdet, men så er jeg så barsk, at jeg siger: O.k., men hvad så med, at der måske var nogle mennesker, der byttede job, byttede situation? Det kunne jo være, at nogle fuldtidsansatte på lavtlønsområdet gerne ville benytte sig af den ordning, og jeg er i hvert fald helt sikker på, at mange ledige gerne vil have et rigtigt fuldtidsjob. Var det så galt, at nogle mennesker af egen fri vilje byttede job?

Og så kommer alle indvendingerne om løntryk og alt det dér. Om det vil jeg bare sige én ting, nemlig at den ledige, der går ud og søger et job, er jo ikke i lommen på nogen eller tvunget til at lade sig byde noget, han ikke vil lade sig byde. Hvis han ikke vil have jobbet, kan han gå sin vej. Hvis han synes, arbejdsgiveren kommer med et uartigt tilbud om en eller anden timeløn, der er for lav, kan han bare gå og sige: Ellers tak, det vil jeg ikke gøre det for. Og det kan han jo netop, fordi der ikke bliver nogen straffeforanstillinger, som vi jo ellers er så gode til.

Beløbsgrænser eller systemer eller teknik synes jeg ikke er interessant, det kan vi altid snakke om. Men jeg synes, det er interessant, hvis vi begynder at tage os selv så alvorligt, så vi anerkender, at der vil være nogen, der ikke bliver afhændet, hverken til uddannelse eller noget andet – og selv om de måske bliver det, kender vi noget til de uddannelsestilbud, folk får i dag, og som ikke fører dem videre. Vi vil lade dem få den grad af værdighed, at de selv kan gå ud og hapse et eller andet til sig. Jeg tror i øvrigt, det er en glimrende form for job-søgning, at man går ud og gør sig uundværlig et eller andet sted og prøver at hænge fast. Jeg tror, det giver mere end at sidde og skrive 300 ansøgninger, det er i hvert fald meldingen fra dem, der har prøvet det, at de er for nemme at lægge hen i bunken.

Vi har fået to rapporter her i løbet af sommeren, som i og for sig begge indeholder mange sympatiske tanker. Men når man sidder og har fordøjet dem lidt, synes jeg ikke, man kan lade være med at spørge: Hvad er det egentlig, vi laver, hvad er det, vi snakker om? Vi er alle sammen enige om herinde, at det drejer sig om at forbedre konkurrenceevnen, give virksomhederne bedre vilkår, så de kan skabe nye arbejdspladser, producere, eksportere og alt det her. Så kommer den ene rapport og foreslår en udlicitering af dagpengeomkostningerne, der i